

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Ούίλλιαμ την καθύλαξε.
— Μην κλαίς, κόρη μου. Σου ό-
ποσδήποτε να σέ οδηγήσω στη μη-
τέρα σου και θα σέ οδηγήσω, όσο
κι' αν είσαι εξαντλημένη ακόμη.
Άφησε να σέ ντύσουν.

Βγήκαμε πάλι έξω. Σε λίγο ή
νοσοκόμες την ελχαν έτοιμάσει. Φο-
νάξαμε ένα άμάξι, χαρητήσαμε τόν
γιατρό Χάρτ, τόν ευχαριστήσαμε
θεομά και κατεβήκαμε. Κατέβασα
κάτω τήν Ντόλλυ στά χέρια μου.
Παρ' όλη τήν τήν άντέλγη ή χαρά

της ήταν μεγάλη. Δέν έβλεπε τήν ώρα να βρεθίη κοντά ή μητέρα
της και διαρκώς παρακαλούσε τόν άμάξι να τρέχη περισσότερο. .
— Πρώ παντός, παιδί μου, τής ελεε ο καθηγητής, πρέπει ν' απο-
φύγουμε τίς συγκινήσεις. Μου τό υπόσχεσαι ;
— Ναι, ναί...
— Θα είσαι φρόνημη ;
— Ναι.
— Και θα πλαγιαστείς άμέσως. Δέν θα σηκωθείτε, χωρίς τήν έν-
τολή μου. Σύμφωνοι ;
— Μπορώ να σάς άνηθώ τίποτε κύριε
καθηγητά ; Σας χρωστώ τήν έλευθερία μου,
τήν τιμή μου, τήν ζωή μου, τό πάντα. Θα
κάμω ό,τι κι' αν μου πήτε ευχαριστός. Τά
πάντα...

Τ' άμάξι μπήκε τώρα στό δρόμο ποΐταν
τό σπίτι της Ντόλλυ. Η νέα ήτανε κατσυ-
γκινημένη. Τά μάτια της, τά όφθαίλα γλυκά
της μάτια, άστραψαν γεμάτα άνοπομο-
νησία...

«Η μητέρα της; Ντόλλυ μάς περίμενε ά-
νυπόμονα. Μόλις άκουσε τόν κρότο τών
τροχών της άμάξης, άνοιξε τήν πόρτα και
ρίχτηκε έξωλη άτ' τήν λαχτάρα και τήν
συγκίνησι της άνάμεσα μας. Πήδησε πάνω
στ' άμάξι, άγκάλιασε σφιχτά τήν κόρη της
κι' άρχισε να τήν φιλή άφίροντας άνα-
θρες κραυγές, μη μπορώντας ν' άρθώσει
λέξι άπ' τήν χαρά της, πού τήν τάραξε και
τήν συνεκλόνησε !...

«Η Ντόλλυ βαθεία έπίσης συγκινημένη,
ελεε ξεσπάσει σ' ένα δυνατό κλάμα. «Ο ά-
μαξιάς παρακολουθούσε τήν σκηνή αυτή σα-
στισιμένος... Κ' έμεις οι ίδιοι πού περιμένα-
με να δοΐμε τίς συγκινήσεις αυτές, είχαμε
δακρύσει μπρός στη μητρική αυτή παραφο-
ρά, μπρός στη λαχτάρα της μητέρας; πού
ξανάβρισκε τό παιδί της, πού φώναζε τώρα
και τραυλίζε άπ' τόν μεγάλο της καινό :

— Παιδί μου !... Άγαπημένο μου παι-
δί !... Μικρή !... μικρούλα μου Ντόλλυ !...
Άγάπη μου !...

«Η Ντόλλυ μόλις κατώφθωνε να ψιθυ-
ρίσει :

— Μητέρα !... Μητέρα μου !... Μητερούλα μου !...

«Έξαφνα άπενέβη ο Ούίλλιαμ και παρακάλεσε τήν μητέρα της
Ντόλλυ να μάς βοηθήσει να μεταφέρουμε τήν νέα έπάνω.

— Κρατήστε τήν συγκίνησή σας, κυρία, τής ελεε. Σας υπόσχέ-
θηκα να σάς φέρω τήν κόρη σας και τήν νέα έφερα. Έχετε πεί
καρδιά να τήν σφιγείτε στην άγκαλιά σας και ν' τήν φιλάτε...

«Η γιορσαύ κυρία κατάλαβε ότι ο καθηγητής ελεε δίχρη. Έπρεπε
ν' άνέβουμε άμέσως έπάνω. Διάφοροι διαβάτες ελχαν σταθεί πλάι
στ' άμάξι και παρακολουθούσαν περίεργα τή σκηνή. Στά γύρω πα-
ράθυρα ελχαν προβάλλει οι γέροντες.

— Έμπρός, άς άνεβαίνουμε, ελεε ανυπόμονα ο Ούίλλιαμ. Άνα-
στατώσαμε τήν συνοικία.

Γόρσις έπειτα σέ μένα και με παρακάλεσε ν' άνεβάρω τήν Ντό-
λυ σπίτι της. Τήν σήκωσα στην άγκαλιά μου κ' έβρεξα στη σκάλα.

«Η μητέρα της έχοταν κατόπι μου, χαϊδεύοντάς της; τά μαλλιά
και ψιθυρίζοντάς της γλυκά :

— Παιδί μου !... Παιδάκι μου !... Σε ξαναβρίσκει, ακριβό μου
παιδί !...

«Η Ντόλλυ έκλαιγε...
«Ο καθηγητής σούτησε στον άμαξά να μάς περιμένη κι' άνέβησε
μαζύ μας έπάνω.

«Ξαλώσαμε: σ' ένα κρεβάτι τή νέα και καθήσαμε κοντά της.
«Ο καθηγητής έδωσε στην μητέρα της διάφορες οδηγίες :
— Μην άνησυχίτε, κυρία, τής ελεε, ή μίς ελεε μόνον λιγάκι έ-
ξαντλημένη. Έ' αναλήθει άμέσως, χωρίς στίς τρυφερές σας φροντίδες.
Άδριο θα ρθούμε να τήν δοΐμε. Είμαι βέβαιος πως θα τήν βρούμε
πολύ καλύτερα.
«Έξαφνα ή Ντόλλυ γόρσις και κύταξε τόν καθηγητή άνήνοχα.

«Ο Ούίλλιαμ τό άντέληφθη και άπόρησε. Έσκυψε κοντά της και
τήν ρώτησε :

— Τί έχεις παιδί μου ;
— Θα φύγεται ; ρώτησε δειλά ή νέα.

— Ναι, κόρη μου. Πρέπει να πάμε κάπου εγώ και ο Τζώρτζι.
«Έχουμε να τελειώσουμε κάποια πολύ σοβαρή υπόθεση. Έ' άπασχο-
ληθούμε μ' αυτή άρχεταις ώρες. Άδριο όμως θα είμαστε εδω πρωί
πρωί.

— Μητέρα... δώσε μου λιγάκι νερό, ελεε ή νέα στη μητέρα της
πού καθοταν κοντά της και τής χάιδυε τά μεταξένα της μαλλιά.

«Η μητέρα της σηκώθηκε και βγήκε έξω. Αυτό, φρίνεται, περίμε-
νε ή Ντόλλυ. Ελεε ζητήσει σκοπιμώς τό νερό γιά ν' άπομακρύνη τή
μητέρα της. Και μόλις μείναμε μόνον γόρσις στον Ούίλλιαμ και τού
ελεε με φωνή συγκινημένη :

— Σας παρακαλώ, σάς ξεροκίωω, πείστε μου πού θα πάτε... Συγ-
χωρήστε με γιά τήν περιέργειά μου, αλλά φοβόμαι... Ναι, φοβόμ-
αι... Θα ξαναπάτε στό μέρος εκείνο ;... Θα δ' απέρξετε κίνδυνο...
Δέν πρέπει να τό κάμειτε... Μείνετε μαζύ μου... Μη φύγετε...

Τό ενδιαφέρον αυτό της νέας συγκίνησε βαθιά τόν καθηγητή.
Πλησίασε τό κάθισμά του πού κοντά και χαϊδεύοντάς τά χέρια της
προσπάθησε να τήν καθύλαξη μιλώντάς της με τρόπο πεσιτικό.

Συγχρόνως της έδωσε διάφορες οδηγίες. Τήν συμβούλεψε να μη
βγάλλη τό χροστί της σταυρού άπ' τό λαιμό της
και να κρατήσει τήν μητέρα της να κοιμη-
θή κοντά της τήν νύχτα αυτή. «Η Ντόλλυ
τού υπόσχεθηκε πού; δάκανε όπω; άκριβώς
τήν συμβούλεψε, μη δέν έπαυε ν' άνησυχίη.
Καταλάβαινε ότι έπρόκειτο να ξανακατέβου-
με στις καταρμένες εκείνες κατακόμβες, τών
οποίων ή άνάμνησις τήν έκανε ν' άνατρι-
χιάζει !...

Μάτια προσπαθούσε ο Ούίλλιαμ να τήν
πεισή πού; δέν έπρόκειτο να διατρέξουμε κα-
ένα κίνδυνο, μάτια τήν έβεβαίονε πως θα
είμαστε άσφαλεις εκεί πού θα πηγαίνουμε. «Η
Ντόλλυ ύποψάζοταν τήν άλήθεια και ή ά-
λήθεια αυτή τήν έκανε να τρέμη.

— Ξέρω... Ξέρω... φώναζε άξαφνα. Θα
πάτε να συναντήσετε τόν κοκοήγο εκείνο κ'
έπειτα... έπειτα θα ξανακατεβήτε εκεί κάτω...
έκει πού ύπάρχουν άνθρωποι τρομεροί, σκλη-
ροί, άκαρδοί, εκεί πού βασιλεύει ο θάνατος
πού σαλεύουν σίως φαντασμάτων... ναί... ναι
φαντασμάτων !...

«Άξαφνα άνοιξεν ή πόρτα και μπήκε ή
μητέρα της και ή υπηρέτρια φρόντισαν ένα
ποτήρι νερό. «Η Ντόλλυ έπτε τό νερό, έμεινε
λίγες στιγμές σκεπτική και ύστερα στάλωσε τά
μάτια της στην καθηγητή, σάν να τού ζητούσε
να μην άπομακρυνθίη από κοντά της, να μη
οιφισκονδυνείη, να μη φύγη...

Καταλάβαινε πως έπρεπε να βρούμε κά-
ποια δικαιολογία γιά να μπορούσαμε να φύ-
γουμε. «Ο καθηγητής δέν έδίστασε. Γυρίζον-
τας στην μητέρα της Ντόλλυ τής ελεε έξα-
φνα :

— Θα μάς επιτρέψετε, κυρία, να ξαναφ-
θουμε άποψη να δοΐμε πως πηγαίνει ή μίς ;

«Η μητέρα της Ντόλλυ τόν ευχαριστήσε θεομά γιά τό ενδιαφέ-
ρον του.

«Έπειτα ο Ούίλλιαμ γόρσις και ελεε στην Ντόλλυ τονίζοντας τά
λόγια του :

— Λοιπόν, να πού θα ξαναβιδοδοθώ άποψη. Δέν έχουμε άλλωστε
να πάμε και πουνενά. Θα βρούμε άπ' τήν κληνική τού κ. Χάρτ
και μετά τό δείπνο θα είμαστε εδω.

«Επίστεψε άραγε ή νέα
στά λόγια του αυτά ; Δέν μπο-
ρεσα να καταλάβω. Τό βέβαιον
ελεε πως τήν σήκωσαν ήσυχη.

«Όταν κατεβήκαμε κάτω
μπήκαμε στ' άμάξι και φύγαμε
άμέσως.

— Τζώρτζι, φίλε μου, μου
ελεε ο Ούίλλιαμ. εδω χροιά-
ζεται ταχύτης ενεργείας. Πρέ-
πει να τελειώσουμε τό μεγάλο
μας έργο, όσο πού γόρσις
μπορούμε. Πρέπει να κρα-
τήσω τό λόγο μου, πρέπει να
γούρσις άποψη πάλι κοντά
στην Ντόλλυ. Πώς θα γίνον
δλα αυτά ; Θα γούρσις άρα-
γε πσω ; Δέν θ' άφίρουμε τό
τομάρι μας στις κατακόμβες ;

(Άκολουθεί)

Μπήκαμε στ' άμάξι και φύγαμε...

